

Sygn. akt I C 1526/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Lech

Protokolant: sekretarz sądowy Daria Mazerant

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2020 roku w Piotrkowie Trybunalskim,

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. G.**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Prokuraturze Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim i Prokuraturze Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim**

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. oddala powództwo;
2. przyznaje pełnomocnikowi powoda radcy prawnemu T. S. prowadzącemu Indywidualną Kancelarię Radcy Prawnego w P. wynagrodzenie w kwocie 18.450,00 (osiemnaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt) złotych brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu i nakazuje wypłacenie tej kwoty ze środków Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

SSO Renata Lech

Sygn. akt I C 1526/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 listopada 2017r. **powód W. G.**, reprezentowany w toku procesu przez ustanowionego z urzędu pełnomocnika radcę prawnego T. S., wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa – Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim oraz Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim kwoty 4.000.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia. W obszernym uzasadnieniu powyższego żądania powód wskazał, iż poniósł straty moralne, psychiczne i zdrowotne w związku z nieprawidłowymi działaniami prokuratorów w toku postępowania prowadzonego na skutek jego zawiadomienia w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016. Główny zarzut powoda dotyczy zaniechania i niedoprowadzenia do usunięcia z ciała powoda urządzeń elektronicznych ((...) i inne), które rzekomo mieli zamontować lekarze ze szpitala w L., w ramach prowadzonych eksperymentów medycznych. Powód, zarzucając nieprawidłowości w toku prowadzonego przez prokuraturę postępowania, wskazał na brak powołania przez organy prokuratorskie odpowiedniego biegłego, który miałby wykryć i odpowiednio opisać te urządzenia (k. 3-23).

W piśmie procesowym z dnia 26 lutego 2018r. (k. 283) pełnomocnik powoda, precyzując żądanie pozwu, wskazał, iż na dochodzoną pozwem kwotę 4.000.000,00 zł składają się następujące kwoty:

- 1.000.000 zł – tytułem odszkodowania od Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim,
- 1.000.000 zł – tytułem zadośćuczynienia od Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim,

1.000.000 zł – tytułem odszkodowania od Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim,

1.000.000 zł – tytułem zadośćuczynienia od Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim.

W piśmie procesowym z dnia 30 sierpnia 2019r. powód rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanego łącznie kwoty 9.000.000 zł, w tym kwoty 3.000.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 6.000.000 zł tytułem odszkodowania (k. 722).

Pozwany Skarb Państwa – reprezentowany przez Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim i Prokuratora Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, nie uznał żądania pozwu i wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Pozwany zakwestionował powództwo tak co do zasady, jak i wysokości, wskazując, iż powód nie wykazał żadnej z przesłanek ewentualnej odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, w postaci rzekomej bezprawności działań (zaniechań), Skarbu Państwa, rzekomej szkody lub krzywdy po stronie powoda oraz związku przyczynowego pomiędzy działaniem Skarbu Państwa i hipotetyczną szkodą lub krzywdą (k. 251-256).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2016r. powód złożył do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim, za pośrednictwem Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim, zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa polegającego na fałszowaniu dokumentacji lekarskiej, przeprowadzeniu eksperymentów medycznych na osobie powoda w okresie od 2008r. do sierpnia 2016r. przez szpital w L. we Francji, nieprawidłowym leczeniu i doprowadzeniu do pogorszenia stanu zdrowia powoda i jego niepełnosprawności fizycznej.

W złożonym w toku powyższego postępowania ustnym zawiadomieniu o przestępstwie oraz piśmie z dnia 28 października 2016r. powód, uzasadniając swoje podejrzenie wskazał, iż w dniu 20 września 2007r. przebył (w jego ocenie fikcyjną operacją) usunięcia ropnia wątrobowego w szpitalu w S. J. w L. we Francji. Był to jedyny zbieg jaki przeszedł w tej placówce, zatem podczas tego zabiegu musiało dojść do wszczepienia w jego organizm urządzeń elektronicznych, które współpracują z satelitarną siecią (...), a które to urządzenia mają za zadanie dostać się do jego mózgu. Wskazał także, iż podczas tej operacji został „naszpikowany grzybami złośliwymi” na różnych organach, w tym: trzustce, dwunastnicy, kręgosłupie. Zdaniem powoda, na skutek takich działań francuskich lekarzy, znacznie pogorszył się jego stan zdrowia, zaczął się bowiem szybko rozwijać stan zapalny, co skutkowało zapaleniem trzustki, chorobą dwunastnicy i żołądka, jelita grubego. Później pojawiły się problemy z kręgosłupem, ze stawami oraz postępująca cukrzyca. Powód składając zawiadomienie wskazał, iż cała dokumentacja jego leczenia we Francji jest sfalszowana, zaś eksperymenty przeprowadzane są w dalszym ciągu na nim przez urządzenia sterowane za pomocą satelity.

W toku postępowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 W. G. był reprezentowany przez ustanowionego z urzędu pełnomocnika radcę prawnego T. S..

(dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa, k.1, protokół ustnego zawiadomienia o przestępstwie, k.11-13, pismo z dnia 28 października 2016r., k. 26-27 załączonych akt PR 1 Ds. 1190.2016)

W toku postępowania zainicjowanego powyższym zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa prowadzonego przez asesora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim J. B. (1), prowadzący postępowanie zapoznał się z przetłumaczoną z języka francuskiego dokumentacją medyczną powoda z leczenia w szpitalu w L. oraz opinią biegłego lekarza, załączoną do akt sprawy II K 759/14, zaś kopie powyższych dokumentów zostały załączone do akt postępowania przygotowawczego.

(dowód: notatka urzędowa, k. 89 załączonych akt PR 1 Ds. 1190.2016, zeznania świadka J. B. (1), k. 417-418, min. 00:10:27-00:22:32, nagranie przebiegu rozprawy, k. 419)

Z załączonego do akt postępowania przygotowawczego PR 1 Ds. 1190.2016 przetłumaczonego z języka francuskiego dokumentu – syntezy medycznej na dzień 2 maja 2014r. wydanej przez Szpital w L., podpisanego przez Dr J. F., wynika, iż powód w 2007r. miał rozpoznane schorzenie w postaci ropnia wątroby – zoperowanego w 2007r., przewlekłe zapalenie trzustki – w 2008r., mało zaawansowany zespół bólowy cieśni obu nadgarstków, zwłaszcza lewego – 2011r. W powyższym dokumencie wskazano, iż u powoda wykonano badania diagnostyczne w kierunku: raka jelita grubego, HIV, zapalenia wątroby, zaburzeń seksualnych i zaburzeń oddawania moczu, badanie dentystyczne i okulistyczne (wszystkie w 2011r.).

(dowód: kopia przetłumaczonego z języka francuskiego dokumentu – syntezy medycznej na dzień 2 maja 2014r. wydanej przez Szpital w L., k. 93-94 załączonych akt PR 1 Ds. 1190.2016)

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2016r. wydanym w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 asesor Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim J. B. (1) po zapoznaniu się z aktami postępowania w sprawie zawiadomienia W. G. o narażenie go na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przez lekarzy szpitala w L. oraz o poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej, tj. o czynny z art. 160 § 2 k.k. i art. 271 § 1 k.k. – działając na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 305 § 1 i 3 k.p.k. w związku z art. 325a § 2 k.p.k. – **odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie:**

1. mającego miejsce w L. we Francji w okresie od 2008r. do października 2016r. narażenia na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu W. G. przez lekarzy szpitala (...), a to przez przeprowadzenie na nim bliżej nieokreślonych eksperymentów medycznych, polegających na wszczęciu w jego ciało wielu urządzeń elektronicznych sterowanych za pomocą (...), tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k. – na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, że czynu nie popełniono;

2. mającego miejsce w L. we Francji w okresie od 2008r. do października 2016r. poświadczenia nieprawdy, co do okoliczności mających znaczenie prawne w dokumentacji medycznej dotyczącej W. G. przez lekarzy szpitala (...), tj. o czyn z art. 271 § 1 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. wobec stwierdzenia, że brak jest dostatecznych danych uzasadniających popełnienie czynu.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia prokurator wskazał, iż przeprowadzone postępowanie sprawdzające nie wykazało, aby przeprowadzono na powodzie jakiegokolwiek eksperymenty medyczne. W ocenie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze z załączonej dokumentacji medycznej wynika, iż powód był leczony na choroby u niego zdiagnozowane w sposób typowy, wykonano ponadto wiele badań diagnostycznych. Wobec powyższego prokurator uznał twierdzenia powoda o wszczęciu w jego ciało elektronicznych urządzeń kierowanych drogą satelitarną za gołosłowne i uznając brak czynu zabronionego odmówił wszczęcia dochodzenia w tej sprawie.

W pozostałym zakresie – zarzutu poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej, prokurator uznał, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa i odmówił wszczęcia postępowania. Samo twierdzenie zawiadamiającego o rzekomym sfalszowaniu dokumentacji, nie stanowi dowodu popełnienia czynu zabronionego, tym bardziej, iż z dokumentacji tej wynika, iż był on leczony na schorzenia, o których sam zeznawał. Fakt, że kwestionowana dokumentacja nie zawiera wpisów o rzekomych eksperymentach polegających na wszczęciu w ciało powoda bliżej nieokreślonych urządzeń elektronicznych współpracujących z (...), przy braku innych dowodów, nie stanowi wystarczającego dowodu dla uznania, iż dokumentacja ta została sfalszowana, czy też poświadczono w niej nieprawdę.

(dowód: postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, k. 95-97 załączonych akt PR 1 Ds. 1190.2016)

Powód zaskarżył postanowienie z dnia 27 grudnia 2016r. Rozpoznający zażalenie Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017r. w sprawie II Kp 23/17 utrzymał w mocy postanowienie prokuratora. W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd wskazał, iż zażalenie powoda jest bezzasadne w stopniu

oczywistym i dlatego nie podlega uwzględnieniu. Sąd wskazał, iż wszczęcie dochodzenia może nastąpić wówczas, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, a więc gdy można je oprzeć na racjonalnych przesłankach i na takim zespole danych, które obiektywnie uprawdopodobniają fakt popełnienia przestępstwa. Weryfikując podstawy faktyczne zawiadomienia w drodze czynności sprawdzających organ prowadzący postępowanie zebrał wystarczające dane, aby uznać, że W. G. nie padł ofiarą nielegalnych eksperymentów medycznych. Sąd wskazał, iż pomijając nawet nieracjonalny i fantastyczny wydźwięk tego typu twierdzeń, to już sama załączona przez skarżącego dokumentacja medyczna, w sposób naukowy podważa ich sens. Dokumentacja ta obrazuje przebieg procesu leczenia powoda i badań diagnostycznych. Ma ona charakter standardowy. W ocenie Sądu decyzja prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia jest słuszna i oparta o prawidłową analizę pozyskanych danych.

Analogicznie Sąd Rejonowy ocenił podstawę odmowy wszczęcia dochodzenia w zakresie domniemanego poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej. Jak podkreślił Sąd, w znacznej mierze ta dokumentacja została skonfrontowana z rzeczywistością, bowiem skarżący był badany przez biegłego chirurga w sprawie karnej II K 759/14. Wnioski biegłego nie nasuwają zastrzeżeń, a rozpoznane przez niego, w oparciu o francuską dokumentację medyczną, choroby znalazły potwierdzenie m.in. w zeznaniach samego skarżącego, jak i w karcie leczenia szpitalnego odbytego w Polsce w okresie 6-8 kwietnia 2016r. Wobec powyższego Sąd uznał decyzję prokuratora także w tym zakresie za trafną i opartą o prawidłową ocenę materiału dowodowego.

(dowód: kopia postanowienia Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 24 kwietnia 2017r. w sprawie II Kp 23/17, k. 141-142 załączonych akt PR 1 Ds. 1190.2016)

Po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 powód składał do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim i do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim liczne pisma, które były traktowane jako skargi lub wnioski i były rozpoznawane zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. W odpowiedzi na skargę z dnia 1 marca 2017r. powód został pouczone, iż analiza postępowania PR 1 Ds. 1190.2016 nie wykazała nieprawidłowości w pracy referenta sprawy. Wobec czego Prokurator Rejonowy uznał sprawę za ostatecznie wyjaśnioną i pouczył powoda, iż ponowne skargi, nie zawierające nowych okoliczności, pozostawione zostaną bez biegu.

Dalsze pisma powoda dotyczące procedowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 i nie zawierające nowych okoliczności, zgodnie z powyższym pouczeniem, były załączane do akt powyższego postępowania bez nadawania im dalszego biegu.

(dowód: skargi i pisma powoda, k. 133, k. 137, k. 143, k. 481, 552, 620 odpowiedź Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalski, k. 134, k. 138, k. 164, k.147, k. 639, k. 649, k. 657, załączonych akt PR 1 Ds. 1190.2016)

Powód nie ma pewności odnośnie tego, czy został na nim przeprowadzony we Francji w szpitalu w L. eksperyment medyczny. Dostrzega, iż od 2014r. jego stan zdrowia się pogarsza, co wiąże z przeprowadzonym w 2007r. w tym szpitalu zabiegiem operacyjnym – usunięciem ropnia wątroby. Obecnie powód odczuwa dolegliwości w związku ze stwierdzonym przewlekłym zapaleniem trzustki, cukrzycą. W okresie od 6 do 8 kwietnia 2016r. powód był hospitalizowany w Szpitalu Wojewódzkim w P. – Oddział Gastroenterologiczny, gdzie rozpoznano u niego zapalenie pęcherzyka żółciowego, gastropatię, guzki krwawnicze wewnętrzne, cukrzycę typu 2, anemię normocytarną oraz przewlekłe zapalenie trzustki w wywiadzie.

Powód składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 oczekiwał, że w toku tegoż postępowania zostanie poddany badaniom przez biegłych lekarzy, którzy sprawdzą, czy nie został on poddany eksperymentom medycznym.

(dowód: zeznania powoda, k. 744-verte, min. 00:03:31-00:11:04, nagranie przebiegu rozprawy, k. 746, kopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego, k. 90-91)

W toku niniejszego postępowania powód składał szereg pism procesowych, w których zgłosił szereg wniosków dowodowych, w tym: wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków lekarzy, u których powód leczył się w Polsce, wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii na okoliczność aktualnego stanu zdrowia powoda. W ocenie Sądu stwierdzenie, jaki jest aktualny stan zdrowia powoda nie ma istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, z uwagi na przedmiot niniejszego postępowania i skierowanie żądania przeciwko pozwanemu Skarbowi Państwa. Powód w toku niniejszego procesu nie wykazał żadnym dowodem, aby w czasie jego hospitalizacji w szpitalu w L. zostały w jego ciele umieszczone urządzenia elektroniczne. Wobec powyższego za zupełnie bezprzedmiotowe należy uznać dążenie, poprzez zgłaszanie opisanych powyżej wniosków dowodowych, do dowodzenia dalej idącej tezy, którą lansował w tym procesie powód, iż na skutek takiego eksperymentu doszło do znacznego pogorszenia jego stanu zdrowia. Z tych względów powyższe wnioski dowodowe zostały oddalone.

Sąd oddalił także wniosek powoda o przesłuchanie w charakterze świadków prokuratorów z Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim i Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim, za wyjątkiem prokuratora prowadzącego postępowanie w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016, który na wniosek powoda został przesłuchany. W ocenie Sądu przeprowadzenie tego dowodu było zbędne. Wszystkie czynności podejmowane przez prokuratorów w toku postępowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 dokumentują akta tegoż postępowania, załączone do niniejszej sprawy.

Sąd nie uwzględnił także wniosku powoda o zwrócenie się do dyrekcji szpitala w L. o przesłanie pełnej dokumentacji dotyczącej jak to określił powód „leczenia elektronicznego poprzez chipy umieszczone w jego organizmie”. W toku postępowania PR 1 Ds. 1190.2016 powód złożył dokumentację leczenia z powyżej placówki. Brak w tej dokumentacji jakichkolwiek zapisów o umieszczeniu w ciele powoda jakichkolwiek urządzeń elektronicznych. Z tych względów powyższy wniosek dowodowy, przy braku innych dowodów na okoliczność ewentualnych eksperymentów medycznych, jako niezrozumiały i niezasadny podlegał oddaleniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie,.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 417 § 1 k.c. Zgodnie z powyższym przepisem za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W świetle powyższego przesłankami odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa jest: niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej, szkoda i adekwatny związek przyczynowy pomiędzy niezgodnym z prawem działaniem lub zaniechaniem a szkodą. Definicję adekwatnego związku przyczynowego określa norma art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którą zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Z art. 417 § 1 k.c. wynika wprost, że źródłem szkody może być beczynność władzy publicznej. Jednakże zaniechanie podjęcia przez władzę publiczną działań zapewniających uprawnionej osobie realizację jej praw podmiotowych jest bezprawne wówczas, gdy narusza skonkretyzowany w przepisach prawa obowiązek, którego wykonanie wyłączyłoby powstanie szkody (wyr. SN z 28.4.2005r., III CK 367/04, Biul. SN 2005).

Jak zasadnie wskazuje strona pozwana z konstrukcji tak określonej odpowiedzialności deliktowej, tj. braku ustanowienia domniemania istnienia niezgodności z prawem działania bądź zaniechania, wynika zasada rozkładu ciężaru dowodowego. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. A zatem to na powodzie w toku niniejszego procesu spoczywał ciężar udowodnienia wszystkich przesłanek warunkujących odpowiedzialność deliktową pozwanego Skarbu Państwa i to zarówno co do zasady odpowiedzialności, jak i wysokości roszczeń z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia.

Także w przypadku roszczeń wynikających z art. 448 k.c. i art. 23 i 24 k.c. ciężar dowodu spoczywa na stronie powodowej. Zgodnie z przepisem art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może

żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

W świetle natomiast art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę.

Według powyższych przepisów ochrona dóbr osobistych uzależniona jest od spełnienia dwóch przesłanek: zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych oraz bezprawnego charakteru działania wywołującego wskazany wyżej skutek, przy żądaniu zadośćuczynienia za doznaną wskutek naruszenia dóbr osobistych krzywdę koniecznym jest przy tym wykazanie winy naruszającego. Kwestia zagrożenia bądź naruszenia dóbr osobistych powinna być ujmowana na w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Przy ocenie, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, decydujące znaczenie nie ma subiektywne odczucie osoby, jej indywidualne wartości uczuć i stanu psychicznego, ale to, jaką reakcję wywołuje naruszenie w społeczeństwie. Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy (por. wyr. SN z 26.10.2001 r., V CKN 195/01, L.).

Ustawodawca uzależnia udzielenie ochrony dobrom osobistym na podstawie przepisu art. 24 § 1 KC od uznania, że zachowanie prowadzące do zagrożenia (lub naruszenia) dóbr osobistych nosi znamiona bezprawności. Powszechnie przyjmuje się, że bezprawność powinna być traktowana w kategoriach obiektywnej (przedmiotowej) kwalifikacji czynu z punktu widzenia jego zgodności z ustawą i zasadami współżycia społecznego. Działaniem bezprawnym jest działanie sprzeczne z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, a bezprawność wyłącza działanie mające oparcie w przepisach prawa, zgodne z zasadami współżycia społecznego, działanie za zgodą pokrzywdzonego oraz w wykonywaniu prawa podmiotowego (por. wyr. SN z 4.6.2003 r., I CKN 480/01, L.). Niewątpliwym ułatwieniem w zakresie dochodzenia odpowiedzialności za zagrożenie (naruszenie dóbr osobistych) jest posłużenie się przez ustawodawcę domniemaniem bezprawności.

Żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 444 § 1 k.c. i art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 417 § 1 k.c. wymagało ponadto od strony powodowej udowodnienia także zasadności wysokości żądanych z tego tytułu kwot, które powód pierwotnie określił na łączną kwotę 4.000.000 zł, a następnie w toku procesu, rozszerzając żądanie pozwu, podwyższył do łącznej kwoty 9.000.000 zł.

Analiza i ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż powód w żadnym zakresie nie sprosttał tak określonego ciężarowi dowodowemu.

Powód nie wykazał żadnej z przesłanek odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa, reprezentowanej przez statio fisci – Prokuraturę Rejonową w Piotrkowie Trybunalskim i Prokuraturę Okręgową w Piotrkowie Trybunalskim. Przede wszystkim nie została wykazana przesłanka bezprawności po stronie pozwanego, tj. niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej.

Powód wywodzi swoje roszczenie z nieprawidłowego, w jego przekonaniu, przeprowadzenia przez Prokuraturę Rejonową w Piotrkowie Trybunalskim postępowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016. Z treści uzasadnienia pozwu oraz bardzo licznych pism procesowych składanych w toku całego procesu można wywieść, iż powód zarzuca nie zlecenie przez prokuratora przeprowadzenia badań powoda przez biegłych celem ustalenia, czy w ciele powoda znajdują się wszczepione urządzenia elektroniczne.

Analiza przebiegu powyższego postępowania przygotowawczego w żadnej mierze nie uzasadnia twierdzeń powoda.

W złożonym w toku powyższego postępowania ustnym zawiadomieniu o przestępstwie oraz piśmie z dnia 28 października 2016r. powód, uzasadniając swoje podejrzenie wskazał, iż w dniu 20 września 2007r. przebył (w jego ocenie fikcyjną operacją) usunięcia ropnia wątrobowego w szpitalu w S. J. w L. we Francji. Był to jedyny zbieg jaki przeszedł w tej placówce, zatem podczas tego zabiegu musiało dojść do wszczęcia w jego organizm urządzeń elektronicznych, które współpracują z satelitarną siecią (...), a które to urządzenia mają za zadanie dostać się do jego mózgu. Wskazał także, iż podczas tej operacji został „naszpikowany grzybami złośliwymi” na różnych organach, w tym: trzustce, dwunastnicy, kręgosłupie. Zdaniem powoda, na skutek takich działań francuskich lekarzy, znacznie pogorszył się jego stan zdrowia, zaczął się bowiem szybko rozwijać stan zapalny, co skutkowało zapaleniem trzustki, chorobą dwunastnicy i żołądka, jelita grubego. Później pojawiły się problemy z kręgosłupem, ze stawami oraz postępująca cukrzyca. Powód składając zawiadomienie wskazał, iż cała dokumentacja jego leczenia we Francji jest sfalszowana, zaś eksperymenty przeprowadzane są w dalszym ciągu na nim przez urządzenia sterowane za pomocą satelity.

W toku postępowania zainicjowanego powyższym zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa prowadzonego przez asesora Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim J. B. (2), prowadzący postępowanie zapoznał się z przetłumaczoną z języka francuskiego dokumentacją medyczną powoda z leczenia w szpitalu w L. oraz opinią biegłego lekarza, załączoną do akt sprawy II K 759/14, zaś kopie powyższych dokumentów zostały załączone do akt postępowania przygotowawczego.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2016r. wydanym w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 asesor Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim J. B. (1) po zapoznaniu się z aktami postępowania w sprawie z zawiadomienia W. G. o narażenie go na niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu przez lekarzy szpitala w L. oraz o poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej, tj. o czyny z art. 160 § 2 k.k. i art. 271 § 1 k.k. – działając na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 305 § 1 i 3 k.p.k. w związku z art. 325a § 2 k.p.k. – **odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie**. W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia prokurator wskazał, iż przeprowadzone postępowanie sprawdzające nie wykazało, aby przeprowadzono na powodzie jakiegokolwiek eksperymenty medyczne. W ocenie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze z załączonej dokumentacji medycznej wynika, iż powód był leczony na choroby u niego zdiagnozowane w sposób typowy, wykonano ponadto wiele badań diagnostycznych. Wobec powyższego prokurator uznał twierdzenia powoda o wszczęciu w jego ciało elektronicznych urządzeń kierowanych drogą satelitarną za gołosłowne i uznając brak czynu zabronionego odmówił wszczęcia dochodzenia w tej sprawie. Odnośnie zarzutu poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej, prokurator uznał, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa i odmówił wszczęcia postępowania. Samo twierdzenie zawiadamiającego o rzekomym sfalszowaniu dokumentacji, nie stanowi dowodu popełnienia czynu zabronionego, tym bardziej, iż z dokumentacji tej wynika, iż był on leczony na schorzenia, o których sam zeznawał. Fakt, że kwestionowana dokumentacja nie zawiera wpisów o rzekomych eksperymentach polegających na wszczęciu w ciało powoda bliżej nieokreślonych urządzeń elektronicznych współpracujących z (...), przy braku innych dowodów, nie stanowi wystarczającego dowodu dla uznania, iż dokumentacja ta została sfalszowana, czy też poświadczono w niej nieprawdę.

Rozpoznając zażalenie na powyższe postanowienie prokuratora Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017r. w sprawie II Kp 23/17 utrzymał w mocy postanowienie prokuratora. W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd wskazał, iż zażalenie powoda jest bezzasadne w stopniu oczywistym i dlatego nie podlega uwzględnieniu. Sąd wskazał, iż wszczęcie dochodzenia może nastąpić wówczas, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, a więc gdy można je oprzeć na racjonalnych przesłankach i na takim zespole danych, które obiektywnie uprawdopodobniają fakt popełnienia przestępstwa. Weryfikując podstawy faktyczne zawiadomienia w drodze czynności sprawdzających organ prowadzący postępowanie zebrał wystarczające dane, aby uznać, że W. G. nie padł ofiarą nielegalnych eksperymentów medycznych. Sąd wskazał, iż pomijając nawet nieracjonalny i fantastyczny wydzźwięk tego typu twierdzeń, to już sama załączona przez skarżącego dokumentacja medyczna, w sposób naukowy podważa ich sens. Dokumentacja ta obrazuje przebieg procesu leczenia powoda i badań diagnostycznych. Ma ona charakter standardowy. W ocenie Sądu decyzja prokuratora o odmowie wszczęcia

dochodzenia jest słuszna i oparta o prawidłową analizę pozyskanych danych. Analogicznie Sąd Rejonowy ocenił podstawę odmowy wszczęcia dochodzenia w zakresie domniemanego poświadczenia nieprawdy w dokumentacji medycznej. Jak podkreślił Sąd w znacznej mierze ta dokumentacja została skonfrontowana z rzeczywistością, bowiem skarżący był badany przez biegłego chirurga w sprawie karnej II K 759/14. Wnioski biegłego nie nasuwają zastrzeżeń, a rozpoznane przez niego, w oparciu o francuską dokumentację medyczną, choroby znalazły potwierdzenie m.in. w zeznaniach samego skarżącego, jak i w karcie leczenia szpitalnego odbytego w Polsce w okresie 6-8 kwietnia 2016r. Wobec powyższego Sąd uznał decyzję prokuratora także w tym zakresie za trafną i opartą o prawidłową ocenę materiału dowodowego.

Opisane powyżej czynności podejmowane w toku postępowania przygotowawczego, a przede wszystkim decyzja o odmowie wszczęcia dochodzenia, nie noszą w żadnej mierze cech bezprawności. Decyzja prokuratora została wydana do dokładnej analizy zeznań zawiadamiającego o przestępstwie powoda oraz dostępnych na etapie czynności sprawdzających i zaoferowanych przez W. G. dowodów. Decyzja ta została także należycie i wnikliwie uzasadniona. Poddana została kontroli organu nadrzędnego, tj. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalski, który nie dopatrzył się żadnych nieprawidłowości i utrzymał w mocy postanowienie prokuratora. Wszystkie powyższe czynności podejmowane były w granicach i na podstawie prawa, w ramach kompetencji tych organów, zostały także szczegółowo uzasadnione.

Po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 powód składał dalsze pisma, w których ponawiał żądanie wszczęcia postępowania i przeprowadzenia badań przez biegłych. W pismach tych powód nie przytaczał żadnych nowych okoliczności, które nie byłyby znane prokuratorowi na etapie wydawania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia. Pisma te składane do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim i do Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim były traktowane jako skargi lub wnioski i prawidłowo rozpoznawane zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury. W odpowiedzi na skargę z dnia 1 marca 2017r. powód został pouczone, iż analiza postępowania PR 1 Ds. 1190.2016 nie wykazała nieprawidłowości w pracy referenta sprawy. Wobec czego Prokurator Rejonowy uznał sprawę za ostatecznie wyjaśnioną i pouczył powoda, iż ponowne skargi, nie zawierające nowych okoliczności, pozostawione zostaną bez biegu. Dalsze pisma powoda dotyczące procedowania w sprawie PR 1 Ds. 1190.2016 i nie zawierające nowych okoliczności, zgodnie z powyższym pouczeniem, były załączane do akt powyższego postępowania bez nadawania im dalszego biegu. Powyższe decyzje były wydawane zgodnie z prawem, na podstawie § 387 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (tekst jednolity Dz. U. z 2017r., poz. 1206). Zgodnie z powyższym przepisem skarga lub wniosek ponownie wniesione w sprawach już wyjaśnionych, nie zawierające nowych okoliczności, pozostawiane są bez biegu. O pozostawieniu skargi lub wniosku bez biegu oraz o przyczynie tej decyzji zawiadamia się wnoszącego, informując, że kolejna skarga lub wniosek niezawierający nowych okoliczności zostaną pozostawione bez biegu.

Wobec powyższego należy uznać, iż powód w żadnym zakresie nie wykazał kluczowej przesłanki odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa – bezprawności, tj. niezgodnego z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu władzy publicznej. Odmowa wszczęcia dochodzenia w realiach niniejszej sprawy była w pełni zasadną decyzją prokuratora. Samo oczekiwanie przez powoda, iż organy ścigania podejmą czynności celem sprawdzenia ewentualnego podejrzenia, czy też przypuszczenia powoda, co do możliwości umieszczenia w jego ciele jakiś bliżej nieokreślonych urządzeń elektronicznych i sfalszowanie dokumentacji medycznej poprzez nieumieszczenie w niej informacji o zainstalowaniu takich urządzeń, nie obliguje prokuratora do wszczęcia postępowania przygotowawczego. Tym bardziej, iż toku niniejszego postępowania powód sam przyznał, że nie ma pewności, czy wykonywano na nim eksperyment medyczny podczas jego hospitalizacji w szpitalu w L.. Jak zasadnie wskazał Sąd Rejonowy rozpoznający zażalenia powoda na postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia - wszczęcie dochodzenia może nastąpić wówczas, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, a więc gdy można je oprzeć na racjonalnych przesłankach i na takim zespole danych, które obiektywnie uprawdopodobniają fakt popełnienia przestępstwa. Weryfikując podstawy faktyczne zawiadomienia w drodze czynności sprawdzających organ

prowadzący postępowanie zebrał wystarczające dane, aby uznać, że W. G. nie padł ofiarą nielegalnych eksperymentów medycznych. Sąd wskazał, iż pomijając nawet nieracjonalny i fantastyczny wydźwięk tego typu twierdzeń, to już sama załączona przez skarżącego dokumentacja medyczna, w sposób naukowy podważa ich sens. Dokumentacja ta obrazuje przebieg procesu leczenia powoda i badań diagnostycznych, jakim został on poddany.

Powód nie wykazał także pozostałych warunkujących odpowiedzialność pozwanego przesłanek, tj. szkody i związku przyczynowego pomiędzy bezprawnym działaniem lub zaniechaniem przy wykonywaniu władzy publicznej a rzekomą szkodą.

Powód nie wykazał, aby działania lub zaniechania *stationes fisci* Skarbu Państwa miały jakikolwiek związek i wpływ na stan jego zdrowia, czy też naruszyły jakiegokolwiek dobro osobiste powoda, wywołując szkodę niematerialną, czyli krzywdę. Powód nie wykazał zatem, aby na skutek bezprawnego działania czy też zaniechania pozwanego, została mu wyrządzona szkoda. Powód, jak zasadnie podnosi strona pozwana, nie sprecyzował z jakim konkretnie działaniem bądź zaniechaniem pozwanego wiąże swoje roszczenie. Z treści szeregu pism powoda składanych w toku niniejszego procesu można co najwyżej domniemywać, iż oczekiwał on, iż prokuratura powinna doprowadzić do wszczęcia odpowiednich procedur medycznych, które dorowadziłyby do usunięcia rzekomo zainstalowanych w ciele powoda urządzeń elektronicznych. Należy natomiast wskazać, jak zasadnie podkreśla pozwany, iż prokurator nie jest władny podejmować żadnych decyzji w przedmiocie jakichkolwiek procedur medycznych, w tym sposobu leczenia, czy przeprowadzania operacji.

Powód nie wykazał także zasadności powództwa w zakresie wysokości żądanego zadośćuczynienia i odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

Na podstawie § 8 pkt 8 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października (...). w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U z 2016r., poz. 233) Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda wynagrodzenie w kwocie 18.450,00 zł brutto z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

SSO Renata Lech

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować zwrot akt w kontrolce terminowości uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

3 kwietnia 2020r.

SSO Renata Lech